

Tankar, om Den Förnöjsamma Ensligheten

STOCKHOLM,
Tryckt hos Wennberg och Nordström,
1771.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta anonyma verk, som anses vara författat av **Olof Bergklint** (1733-1805), är digitaliserat av Kungliga Biblioteket i Stockholm i mars 2015, varifrån det hämtats och anpassats för Projekt Runeberg i september 2015 av Ralph E.

Detta verk kan även läsas hos **Litteraturbanken**.

Låt världen få rasa och söka sin ro, I Tusende fåfänga lekar. Jag lefwer så nögd i mitt ensliga boo, När man sina Samqwäm mig nekar. En källa förnöjer ju mer än en älf, Hwars Forszar i brusande skjena, En Själ uti stillhet som har i sig sjelf Sin roo lefwer aldrig allena.

Jag ser ej de flyktigas Baler och ståt, Och huru sig Könen Hofwera; Men grämas deröfwer det är intet åt, Jag ser det som är något mera. En Själ ser osynliga ting uti ljus, Som döljes för sjelf-kloka Hjernor; Och ögat naturens ofantliga hus, Hwars tak äro tusende stjernor.

Min krypande lycka, min ringa gestalt, Och lefnads okonstlade seder: Föraktas när tidernas smak uti alt, Tildömer den skenfagra heder. Dock fast jag ej äger en klingande mull, Och går uti ringare kläder; Så wet jag at wettet ej köpes för Gull, Och fram öfwer Dumheten träder.

I Konsternas källa mer sött än et mjöd, Det klaraste wattnet ej tryter. Där drack sig en Fyll-hund ej fattig ej död, Mot win jag det aldrig förbyter. När man både höghet och pengar har mist, När Öden all fägring anamma: Så lider min Skatt-kammar dock inge brist, Och jag blifwer altid den samma.

När man utaf årens ostadiga högd, Om sakernas hwälfningar slutar: När tidernas utsigt är ändrad och bögd, Och Gunstlingars wälde sig lutar: När onåd och söndring och mäcktigas wåld, De präktiga boningar skräcka: Kan stoftet hwaruti jag ligger fördold, Min nedriga hydda betäcka.

Ej ger sig en båt på et brusande Haf, Bland sky-höga böljor at segla: Der Skeppen omstjelpas och stötas i qwaf, I

ofall de kloka sog spegla. Jag fruktar så farliga klippor och skjär, Och spökens förtjusande sånger: I lugnet helt säker jag icke begär, Försättas i oro och ånger.

Nej frihet du dödligas dyrbara wäl, Som jag i min mänsklighet smakar: När man uti sällskap sig gör til en träl, Med inbördes olust omakar: Då är jag i Själen otwungen och still, Och lefwer de nögdaste dagar: Sött såfwer om natten står upp när jag will, Och gör hwad mig sjelfwer behagar.

Så nöjd i min hydda som Konung i Slått, Wid mjölk som wid läckraste rätter: Jag äger all ting i min torftiga lått, Ty der i min stillhet jag sätter: At dyrka den Allmakt som styrer wårt klot, Desz dråpliga gerningar lära, I frihet förnöjder i med och i mot, Af Dygden at söka min Ära.

Kom dödliga lären då skatta Er roo, Er sällhet i lugn och i trefnad: I skygd under Spiran och Lagen i boo, Och frihet försäkrar Er lefnad: En Sparf låter Örnen se Solen i skyn, Och nöjd med en lått i det låga: En Wis icke forskar hwad utom desz syn', Är satt, och dess Kall och förmåga.

Är tiden beswärlig, är lefnaden dyr, Och agg-full orolig och farlig: Den ingen ofredar, sin inbillning styr, Är owäldig, ärlig och warlig; Som wårdar sit samwet flyr ränkor och split, Är Laglydig, måttlig och trogen, Han går som et Lamb i sin menlösa nit: För wildjuren säker i skogen.

Så tänker jag ofta och wet icke mer, Af alt hwad i Samhället händer; Men som en Christlig Medborgare ber Min Gud för båd' Konung och Ständer. Låt Kärlek och Sämja med Grannarne boo: Och Rätt och Rättfärdighet grönska: Wälsignelse rägne på dem som i tro Wår Sällhet oss unna och önska!